

שיעור 6*
30 יולי - 5 אוגוסט

מעורבותו של ישוע בקהילה בה חי

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: מתי 1:22,23; יוחנן 1:14; לוקס 24-3:15; מתי 13-10:9; תהילים 51:17; יוחנן א' 2:16; פיליפיים 15-13:2.

פסוק לשינון: "כִּי־נִתְּנָה לְיֵשׁוּעַ הַמּוֹכְסִים וְהַמְּטַאֲמִים הַתְּקַבְּלוּ לְשִׁמְעַתְוֹ, הַתְּלוֹנְנוּ הַפְּרוֹשִׁים וְהַסּוֹפְרִים לֵאמֹר: "הֲיֵהָ זֶה מְקַבֵּל אֶת הַחוּטָאִים וְאוֹכֵל בְּחִבְרָתָם." (לוקס 15:1,2).

בכל חודש, שמש בקהילת מאמינים נהג במיניבוס עם חבורת בני נוער לבית אבות כדי לערוך טקס הלל והשתחויה. בפעם הראשונה שבקרו שם, לקח זקן אחד את ידו של השמש והחזיק בה לאורך כל ההשתחויה דבר שחזר על עצמו פעם אחרי פעם בכל חודש. פעם אחת כשהגיעו הצעירים הם לא מצאו את הזקן בכיסא הגלגלים. צוות העובדים בבית האבות אמרו כי אין הרבה סיכויים שהוא יזכה לראות אור של יום נוסף. השמש הלך לחדרו של הזקן והלה שכב שם במיטתו מחוסר הכרה. הוא לקח את ידו של הזקן והתפלל שהאדון יזכה את הישיש בחיי נצח. מחוסר ההכרה לחץ את ידו של השמש בחוזקה והשמש ידע כי נשמעה תפילתו. בעוד הדמעות מציפות את עיניו הוא נתקל באישה שאמרה לו: 'אני הבת שלו, הוא חיכה לך, אבא שלי אמר שפעם בחודש ישוע מגיע ואוחז את ידו ואני לא רוצה למות עד שאחזיק את ידו פעם אחת נוספת'. - מתוך הסרטון 'הקטנים שבין אחיי'. סרטון שהופץ על-ידי אולד פשיאון פיקצ'רס 2004. משיחיות היא להיות התגלמותו של ישוע עבור מישהו.

מקצת השיעורים הבאים ייתמקדו בהיבטים של פועלו של ישוע והשיטות שבהם השתמש וכיצד תוכל קהילת המאמינים להוציא לפועל את הסמכות שקבלה.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-6 לאוגוסט.

השיטה של ישוע בלבד

פיסקה אחת שמצוטטת רבות מסכמת את פועלו של ישוע והדרך בה נהג על-מנת לעשות תלמידים (ראו גם מתי 35,36: 9). "רק השיטה של ישוע תיתן לנו הצלחה אמיתית בעשיית תלמידים. האדון היה מעורב בחיי בני האדם כאחד שביקש את טובתם. הוא הראה להם חוס וסימפטיה, מילא את צרכיהם וזכה בבטחונם. ואחר כך קרא להם: **בואו אחריי**". (אלן ג'י ווייט, 'מפעלות התברואה', עמ' 143).

הבה נבחן זאת.

1. ישוע התערב בחברת בני האדם וביקש את טובתם. (הוא פיתח מערכות יחסים).

2. ישוע חמל על ההמונים. (הוא יצר קשרים).

3. הוא מילא את צרכיהם.

4. כאשר הוא שילב את שלושת המרכיבים לעיל הוא זכה באמונם.

5. לאחר מכן הוא קרא להם ללכת בעקבותיו- להיות לתלמידיו.

מה שמתגלה כאן הוא מודל מושלם של הבשורה. שיטות אלו יובילו אותנו להכריז את הבשורה באופן מושלם יותר. ישוע לא הפריד בין הפן החברתי (שלב 1-4) לבין ההזמנה ללכת בעקבותיו (שלב מספר 5) וגם אנחנו לא צריכים להפריד ביניהם. כל השלבים יחד מביאים להצלחה האמיתית. שיעור זה יתרכז בשלב הראשון שבמדגם של ישוע. שיעורים מספר 7 עד 11 יתרכזו בשאר השלבים.

מה מלמדים הפסוקים הבאים על מעורבותו של בן האלוהים עימנו? (מתי 1:22,23; יוחנן 1:14).

כולנו פגועים עד עמקי נשמתנו כתוצאה מהחטא. אולם כל מה ששורר בעולמנו בעטיו של החטא מרוכך על-ידי השלום והמחילה של אלוהים עם המין האנושי דרך פועלו ושליחותו המושלמת של ישוע. הוא התערב עם בני האדם וביקש לעשות להם רק טוב, גם בקרב אלו שנחשבו בתרבות שלו לגרועים ביותר.

הגו באמת המדהימה הזו שזה שברא עם אביו את העולמות (ראו יוחנן 3: 1), ישוע, לקח על עצמו להיות לבשר ודם וכאדם פעל למען האנושות השרוייה בשפל בשל החטא הקדמון. כיצד תוכל אמת מדהימה זו, המלאה בתקווה להשפיע על הדרך שבה אנו מתקשרים עם הזולת ועוזרים להם?

אבידה ומציאה

ישוע מספר כאן שלושה משלים בלוקס פרק 15, בהקשר ישיר להאשמות של הפרושים ובעלי התורה, הרבנים, שישוע "מְקַבֵּל אֶת הַחוּטָאִים וְאוֹכֵל בְּחֶבְרֹתָם." (לוקס 2: 15).
קיראו את הפסוקים הבאים ושימו לב למהות שבתשובה של ישוע להאשמות האלו.

לוקס 7-15:3

לוקס 10-15:8

לוקס 11-15:24

כל משל מתחיל בסיפור על אבידה ומסתיים בחגיגה, ביטוי לאהבתו של אלוהים כלפינו והעניין שהוא מגלה בגאולה שלנו.

רועה קהילה גילה שמשפחה שלמה שגילתה התעניינות רבה בשידורי 'קול הנבואה' הייתה מעוניינת גם בלימודי מקרא קודש, מלבד אחד מבני המשפחה. האב האם והבת הצעירה קיבלו את המשיח לחייהם וחיכו לו בכליון עיניים שיגיע ללמד אותם. הבן הבכור התמרד כנגד המשיחיות ולא רצה להיות מעורב בה כלל. בכל ערב שהגיע רועה הקהילה ללמד אותם עזב הבן את החדר ולא השתתף בשיעור. לאחר שלושה שבועות של לימודים מתמידים איתגר הרועה קהילה את השלושה לשקול את הקדשת חייהם למשיח עיי טבילה. לכל אחד מהם הייתה סיבה משלו מדוע הוא צריך לחכות מספר חודשים לפני שיחליט להיטבל. מבלי שום אזהרה נכנס הבן לחדר והודיע שהוא מוכן להיטבל בכל עת שרועה הקהילה ימצא שהוא מוכן לכך. הוא עקב אחר השיעורים בחדר הסמוך עם התני"ך והברית החדשה שהוא קנה בחנות של ספרים משומשים לאחר השיעור הראשון שנתן הפסטור ולאורך כל הדרך גדלה אמונתו והוא השתכנע יותר ויותר שעליו להראות בפומבי את אמונתו. שבועיים לאחר מכן הנער נטבל וחודש לאחר מכן נטבלו שאר בני משפחתו. בהתחשב במשל שזה עתה קראנו נוכל לתאר לעצמנו את האושר בשמיים על החלטות אלו. ישוע שם עצמו במצבים מסוג אלה במתכוון, כגון המפגש עם האישה השומרנית, שר המאה הרומאית, האישה שמשחה את רגליו בבושם יקר ומפגשים רבים אחרים עם אלו שאינם ראויים לכאורה בעיני אלו שחשבו שהם קדושים מדי בכדי להיות במחיצתם. **האם נמנעתם ממתן עדות או עזרה למישהו שחשבתם שלא יישתלב בקהילת המאמינים שלכם? מה צריך לקרות על-מנת שאתם וקהילת המאמינים שלכם תמצאו חסד מספיק בכדי לאמץ 'חוטאים' אלו?**

ארוחה עם חוטאים

קיראו את מתי 13:9-10. איזה מסר חשוב נוכל לקבל מתגובתו של ישוע למותחי הביקורת עליו? קיראו את הושע 6:6.

ישוע יושב לסעוד עם מי שהחברה בזמנו דחתה. אילו אנשים נכללים בתרבות שלכם כאנשים לא רצויים?

הפרושים מפריעים את מהלך הסעודה בשואלם האם זה ראוי לישוע לשבת יחד עם האנשים הדחויים האלו, וישוע מאתגר אותם ללמוד מהם רחמים, להבדיל מהקרבת קורבן לאלוהים. "צֵאוּ וְלִמְדוּ מֵהַ מְשֻׁמֵּעַ הַחֹסֵד הַפְּצֵתִי וְלֹא-זִבְחִי, כִּי לֹא בָּאתִי לְקַרְא לְצַדִּיקִים כִּי אִם לְחוֹטְאִים." (מתי 9:13). כמה מצער שישוע צריך ללמד את מנהיגי הדת אחת מהאמיתות הדתיות החיוניות ביותר של אמונתם. שוב מתגלה כאן הבעיה שהייתה קיימת לאורך כל תקופת הברית הישנה, הקיימת גם בימינו: בעיית החשיבות שניתנת לטכסים ומערכות דתיות על-פי דעתם של אנשים, יותר מאשר הדרך שבה הם מתנהגים כלפי הזולת. כמה מעניין שישוע ציטט כאן פסוק מהתנ"ך על-מנת לחדד את הנקודה. (הושע 6:6).

"אלפים עושים את אותה הטעות שעשו הפרושים שהוכיח ישוע בסעודה אצל מתי. במקום לוותר על רעיון אהוב או להתפטר מדעה שהפכה לאליל, רבים מתכחשים לאמת שבה מאב האור. הם בוחרים לבטוח בעצמם ולהסתמך על חוכמתם שלהם ואינם מכירים בעניות והמחסור הרוחניים שלהם... צום ותפילה שמקורם בנפש המצדיקה עצמה הם תועבה בעיני הקב"ה." (אלן גיי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 280). זה קל מאוד לשפוט אחרים על-פי אמות המידה האישיות שלנו. כדאי שנלמד בצניעות כיצד להתכחש לעצמי ולתת לרוח האלוהים לגלות לנו להכיר ברחמים שקיבלנו ולהרגיש מורשעים.

מה נאמר לנו בתהילים 51:17? כיצד יכולה הבנה טובה וברורה יותר של חטאינו להביא את משמעות הפסוק?

מעורבות חכמה

נואם ביקש פעם מקבוצת מאזינים למנות את מספר חבריהם שאינם אדבנטיסטים. אחד הנוכחים בקצה האולם קם והכריז בחגיגות 'אני גאה לומר שאין לי שום חבר שאינו אדבנטיסט!' ייתכן והיו לאיש הזה כוונות טובות, אלא שדבריו גילו איזה 'אור' לגויים הוא היה. כפי שכבר ראינו במתי 5:13 נאמר לנו שאנו אמורים להיות כמלח בארץ ושהמלח הזה יכול להפוך תפל. סוחר אחד מצידון צבר מלח רב שהונח במחסנים ישירות על האדמה ומסיבה זו איבד המלח את טעמו. במלח זה השתמשו לבסוף לסלילת כבישים. כך שגם אנחנו צריכים להיות זהירים במיוחד שלא להיות מעורבים עם 'העולם' במידה רבה כל כך שהעולם שודד אותנו מהטעם המיוחד שלנו. האם הערכים שלנו עולים בקנה אחד עם אלו של 'העולם'?

מה נוכל ללמוד מהפסוקים הבאים? מהם הדרכים השגויות של מעורבות עם 'העולם'?
 בר' 13-5, 13-26, 19:12-26; במד' 3-1, 25:1; יוחנן א' 2:16.

דוגמאות מקראיות אלו מתארות את הצורך שלנו בזהירות במעורבות עם אנשים החיים עם ערכים שאינם מקראיים כשם שהם מופיעים ביוחנן א' 2:16. אנו משלים את עצמנו אם אנחנו חושבים שאין צורך בזהירות ושאינן סכנה באימוץ הערכים של העולם הזה. ובו זמנית כיצד נוכל להיות לתועלת לזולת אם נתחבא על-מנת שלא נושפע שלילית על-ידי 'העולם'?

שימו לב לאיזון בדברים הבאים של אלן וייט: "האם צריכים משיחיים לסרב להיות מעורבים עם אלו שאינם מאמינים ולבקש למנוע כל תקשורת עימם? לא! עליהם להיות איתם בעולם אלא שלא 'מן העולם', לא ליטול חלק בדרכים שלהם או להתרשם מהם ולא לפתוח את ליבם לאורחות חייהם ומנהגיהם. מעורבותם עימם הינה למטרה אחת: למשוך אחרים למשיח". (אלן ג'י ווייט, 'מסרים נבחרים' כרך 3, עמ' 231).

כמה חברים מחוץ למסגרת הקהילתית האדוונטיסטית יש לכם? מה טיב מערכת היחסים שלכם איתם? מי משפיע על מי יותר? אתם עליהם או הם עליכם?

”דֹרַר רַע וּמְנַאֲף”

לא ספק זקוק העולם למה שניתן לנו במשיח. אין שום דבר חשוב בתוכנו ובעצמנו. בגלל מה שקיבלנו מהמשיח חויבנו להושיט ידינו לזולת. ובדיוק בשל העובדה שקיבלנו את המתנה הנפלאה הזו נקראנו להפיץ את הבשורה לאלה שלא פתחו עדיין את המתנה הזו. "...חֲנִים קִבְּלֵתֶם, חֲנִים תִּתְּנוּ" (מתי 8: 10).

קיראו את אל הפיליפים 13-15: 2. מה נאמר לנו כאן? כיצד זה מתאים לקריאה שלנו להושיט יד לזולת מבלי ליפול לחטא בעצמנו?

אנחנו צריכים לוודא שהזהירות שלנו ממגע עם העולם לא ימנע בעדנו מלהיות בקשר עם הנפשות החיות בו. קל כל-כך להישאר בנוחות הרוחנית והדתית שלנו ולהפוך למסתגרים. הסתגרות שכזו יכולה בנקל להפוך לדת המרוכזת בעצמה. כמה פעמים למשל עוסקות קהילות מאמינים יותר בוויכוחים על סגנון ההשתחוויה או הדוקטרינות (התורות) במקום הושט-יד לעולם גווע.

רוברט לינטיקאם בספרו "להעצים את העניים" (עמ' 21-30), מתאר שלושה סוגים של קהילות מאמינים. האחת היא הקהילה העירונית שבעצם אין לה שום קשר עם החברה הלא מאמינה מסביבה ותמצית הדגש שלה היא מתן שירות לצרכי קהל המאמינים בלבד. השנייה היא קהילת מאמינים למען העיר, קהילה זו יודעת שהיא צריכה להיות מעורבת במתן שירות לקהילה הסובבת אותה ומנחשת מהם צרכי הקהילה ומבלי לשאול ולחקור עם הקהילה עצמה היא יוזמת תוכניות ופעילויות והסיכון שלה הוא נומינלי חסר משמעות וחסר מעורבות מצד הקהילה. השלישית, היא קהילת מאמינים עם הקהילה הסובבת אותה, קבוצה זו עורכת מחקרים ומנתחת את המבנה הדמוגרפי של החברה הלא מאמינה על-מנת להבין טוב יותר את היעד של השירותים שהיא מוכנה לתת. חברי קהילת המאמינים מערבים עצמם עם מנהיגים מיחוץ לקהילה ושואלים אותם מהם צרכיהם האמיתיים. סביר מאוד שמתן השירות של קהילת מאמינים זו יהיה רלוונטי ויתקבל בברכה משום שהקהילה כבר נתנה את חוות דעתה ובוטחת בתהליך. קהילת מאמינים זו מצטרפת לקהילה שבה היא קיימת במאבק לגיבוש ההחלטה של ייעוד הקהילה וחבריה להישג מטרה זו. קהילת מאמינים שכזאת מעורבת באירגונים קהילתיים ויכולה לעזור לחברה הסובבת אותה להוסיף שירותים חיוניים חסרים. השיתוף הזה כתף אל כתף עוזר במימוש הצרכים האמיתיים של הקהילה.

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הפרק 'הדוגמה שלנו', עמ' 17-28 בספר THE MINISTRY OF HEALING; 'מתי-לוי', עמ' 272-280 בספר 'חמדת הדורות'.

משימתה של קהילת המאמינים היא עבור העולם ולא עבור עצמה בלבד. היא אורגנה למען מתן שירות לזולת. קהילה מסויימת סימנה בשילוט את הכניסה לחניון שלה: "כניסה למשרתים".

"לא ניתן להתקרב מבלי לשהות קצת זמן במחיצת האובדים", ישוע היה הדוגמה למעורבות עם הזולת. חברי הקהילה הם מלח ועליהם לחזור לקהילה הסובבת אותם. "אין לנו מנדט לשינת דובים ביערות לבשר לארנבות. יש לנו הזמנה דרך הנבואה של האדון להיות מעורבים כשם שהיה ישוע מעורב עם אלו שנחשבים ללא נחמדים ואהובים, העניים והאובדים. ישוע היה חברם של החוטאים. הוא הסב איתם בסעודות ואפילו בחתונה ופגש אותם במקום שבו הם שהו. ישוע מעולם לא התפשר על אמונתו אולם הוא אהב לשוחח עם החוטאים ולהיות במחיצתם. האנשים שהרגישו הכי בנוח במחיצתו היו חוטאים ואלו שהרגישו הכי לא בנוח היו אלו שקראו לעצמם קדושים. אולם ישוע לא שם ליבו על-כך בכלל משום שהיה לו סדר עדיפויות נכון. הוא בא על-מנת להושיע את החוטאים. זו הייתה משימתו וזו צריכה להיות המשימה שלנו גם אם זה יטריד מישהו מבין הקדושים...במשך תקופה ארוכה מדי התבודדו האדבנטיסטים בגיטאות ומקומות מבטח כאילו ששאר העולם אינו קיים. תקופה זו הגיעה לקיצה, אל לנו לחיות בכפירה עוד. הגיע הזמן להיכנס לקהילה שבה אנו חיים כקהילת מאמינים." (ראסל ברל, 'כיצד לבנות קהילה אדבנטיסטית', עמ' 50. Hart). Fallbrook California.: (Books, 2009).

שאלות לדיון:

1. דונו ברעיון המוצג לעיל שבניתוק שלנו מהקהילה בה אנו חיים אנחנו בעצם 'כפירה'. האם אתם חושבים שמילים אלו קשות מדי, או שמא הן נחוצות על-מנת להבהיר את הנקודה? איזו הצדקה לעמדה שלכם תוכלו למצוא במקרא?
2. למרות שעלינו להיות מעורבים בקהילה על-מנת לשרת אותה, מדוע זה חשוב שנקבל תמיכה וניתן דין וחשבון לקהילת המאמינים שלנו, מדוע זה מרכיב שאסור לנו להשמיט? כיצד נוכל לעזור אחד לשני בתוך קהילת המאמינים שלנו בעוד אנו מבקשים לשרת את האובדים בעולם מבלי להיקלע לדרכי העולם?
3. דונו בנושא בזבוז הזמן בדיונים על נושאים פנימיים במקום לעסוק בבישור. כיצד נוכל להימנע ממלכודת זו?